

יציאת מצרים

ספר הזוהר, זוהר חדש, יתרו, לא ע"א (בתרגום מארמית)

'אנכי ה' אלהיך' - בפסוק זה שאל ר' ייסא הקטן שבחברים את רבי שמעון בר יוחאי, ואמר לו: יש לי שאלה אחת לשאול אותך, ואני פוחד לשאול אותך. ואמרתי, אם אשאל אני פוחד שמא אענש, אם לא אשאל - משובש הוא בלבי. אמר לו רבי שמעון: שאל. אמר לו: זה שהקדוש ברוך הוא מזכיר להם לישראל בכל מקום ומקום 'אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים', 'אני ה' אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים', מה גדולה לימד כאן? [והלוא] תנאי מלא הוא זה שנאמר לאברהם, 'כי גר יהיה זרעכם וכו'', 'ואחרי כן יצאו ברכוש גדול'. אם כן למה להזכיר להם את הדבר הזה בכל מקום ומקום? אמר לו: בוא וראה בני, הקדוש ברוך לא התנה עם אברהם אלא שיוציא את ישראל מגלות מצרים ולא מתחת השעבוד של היראה האחרת. שודאי ישראל כאשר היו במצרים נטמאו ונתלכלכו עצמם בכל סוגי הטומאה, עד שהיו שרויים תחת ארבעים ותשע כוחות הטומאה. והקדוש ברוך הוא הוציא אותם מתחת עבודת כל שאר הכוחות. ועוד, שהכניס אותם במ"ט שערי חכמה לעומתם, מה שלא התנה עם אברהם אלא להוציאם ממצרים, והוא עשה טובה וחסד עמהם. ועל כן תמצא בתורה חמישים פעם יציאת מצרים, כדי להראות לכל בני העולם את החסד שעשה הקדוש ברוך הוא עם ישראל, שהוציא אותם מאותם כוחות של טומאה והכניס אותם לתוך כוחות של טהרה, דהיינו חמישים שערי טהרה.

בראשית טו

יג וַיֹּאמֶר לְאַבְרָם יְדַע תְּדַע כִּי־גֵר יִהְיֶה זְרַעְךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם וְעַבְדּוּם וְעַנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה: יד וְגַם אֶת־הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ יְנָ אֲנֹכִי וְאַחֲרֵי־כֵן יֵצְאוּ בְּרִכְשׁ גָּדוֹל: טו וְאַתָּה תָּבוֹא אֶל־אֲבֹתֶיךָ בְּשָׁלוֹם תִּקָּבֵר בְּשֵׂיבָה טוֹבָה: טז וְדָוָר רַב־יָעֵי יָשׁוּבוּ הַנָּה כִּי לֹא־שָׁלֵם עֲוֹן הַאֲמֵרִי עַד־הַנָּה:

שמות יב

יב וְעַבְרַתִּי בְּאֶרֶץ-מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֶּה וְהִפִּיתִי כָּל-בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאָדָם וְעַד-בְּהֵמָה וּבְכָל-אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֲעֲשֶׂה שְׁפָטִים אֲנִי יְהוָה:

במדבר לג

ג וַיִּסְעוּ מִרְעַמְסֵס בַּחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן בַּחֲמֵשָׁה עָשָׂר יוֹם לַחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן מִמִּתְחַלַּת הַפֶּסַח יָצְאוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּיַד רָמָה לְעֵינַי כָּל-מִצְרַיִם: ד וּמִצְרַיִם מִקְבְּרֵיהֶם אֶתְּ אֲשֶׁר הִכָּה יְהוָה בָּהֶם כָּל-בְּכוֹר וּבְאֵלֵיהֶם עָשָׂה יְהוָה שְׁפָטִים:

ספר הזוהר, ב, סא ע"ב – סב ע"א (בתרגום מארמית)

בתחילה, כאשר יצאו ישראל ממצרים, נכנסו בלחם שנקרא מצה, ועכשיו זכו ונכנסו לאכול לחם אחר עליון יותר, ממקום עליון, שכתוב 'הנני ממטיר לכם לחם מן השמים' – 'מן השמים' ממש. ומאותו זמן נמצא להם לישראל [הלחם] ממקום זה. החברים המשתדלים בתורה – ממקום אחר, עליון יותר, ניזונים. מה הוא? כמו שכתוב: החכמה תחיה בעליה. מקום עליון יותר... בוא וראה, כל המזונות של בני העולם מלמעלה באים. אותו מזון שבא משמים וארץ הוא מזון של כל העולם והוא מזון גס ועב. ואותו מזון שבא יותר מלמעלה הוא מזון שבא בדין וממקום הדין נמצא, הוא מזון יותר דק. המזון שנמצא להם לישראל באותו זמן, ממקום עליון שנקרא שמים, הוא מזון יותר דק, שנכנס יותר לנפש מהכול ונפרד יותר מהגוף... מזון עליון יותר מהכל הוא המזון של החברים, אותם שמשתדלים בתורה, שאוכלים מזון של הרוח והנשמה ולא אוכלים מזון של הגוף כלל, והיינו ממקום עליון נכבד מן הכל, ונקרא חכמה. משום כך חלש הגוף של החברים יותר מבני העולם, שהרי הם לא אוכלים מזון של הגוף כלל ואוכלים מזון של הרוח והנשמה ממקום רחוק עליון נכבד מן הכל. ומשום כך אותו מזון [הוא] דק מן הדק יותר מהכול, אשרי חלקם. זה הוא שכתוב 'החכמה תחיה בעליה'. אשרי חלקו של הגוף שיכול להיות ניזון במזון הנפש.

מערכת עשר הספירות

